

LACKFI JÁNOS

Hiábavalóságról

A cipőpucolásnál van-e hiábavalóbb dolog?

Az ember jól kifényezi, előtte lecsupálja róla a sarat,
azután alaposan megkeneti bolti szent kenetekkel,
felkent cipővel vág neki a világnak, előbb, ahogy nagyapjától
tanulta, köpéssel meg is homályosítja, ronggyal
fényesíti kicsit, fényesíti még, fényesíti még,
hadd sisteregjen, csak legvégül ragyog fel az irreális
világosság, felhők mögül kikecmergő nap, de mi haszna,
kilépve ócska kis pár csepp eső elég, a cipőt itt is, ott is
koszfoltok petyegtetik, iménti fénye hova lett már.
Bizony mondom nincs a cipőpucolásnál hiábavalóbb dolog.

Van-e hiábavalóbb dolog a sportolásnál?

Az emberfia koloncokat emelget, hergeli izmait, zsemlekké,
cipókká, fonott kalácsokká gyúrja, mind erősebb és erősebb
lesz, elharapja a vasat, tövestül szaggatja ki a fát,
szétmorzsolja a követ, fél kézzel emelgeti a székeket,
ágyakat, asztalokat, elvontatja a kamionokat,
karja erejével összedönti a toronyházat, és ha evvel végzett,
fogja magát, és nekiesik embertársainak, gyúrja-gyömöszöli
azokat is, míg végül mindenkit legyőz, és ő nem lesz a legerősebb.
Fémekeket akasztanak a nyakába, dobogó tetejére állítják,
s ott is marad, mígnem egy másik ember annyira megerősödik,
kigyúrja magát, hogy végül erősebb lesz emennél, legyőzi,
és kezdődhet az egész előlről.
Bizony mondom, nincs hiábavalóbb dolog a sportolásnál.

Van-e az evésnél hiábavalóbb dolog a világon?

Az embernek fia gürcöl, dolgozik látástól vakulásig,
majd elmegy a bőségnek áruházába, és ott teletömi
bevásárlókocsiját arca verejtékének ellenértékével,
megveszi más állatok feldarabolt testét, mirigyváladékaik
erjesztett tömbjét, megveszi a halálra zúzott gabonából
sütött, kelesztett étkeket, megveszi zöldségek és gyümölcsök

leszüretelt, kipréselt, eleven húsát, hozzá ledarált füveket, fűszereket, ínyét ezekkel csiklandoztatja, őrlí, rágja, nyálával elegyíti mindazt, mit drága pénzen szerzett, szemét guvasztja, háját növeszti, porhüvelye mind gömbölyűbbre duzzad, mígnem a halál elmegy bevásárolni, és szupermarketjében kiválasztja ezt az embert, kosarába rakja, kasszájánál lepittyenti, férgekkel megeteti.

Bizony mondom, nincs hiábavalóbb dolog az evésnél.

Van-e hiábavalóbb dolog az írásnál?

Az embernek fia bámulja a világot, beelát a retikulókbe, rúzsok, szempillaspirál, óvszer, müzliszelet, csodás érem, kesztyű, szerelmeslevél, mobil, mobiltöltő, vállról indítható rakéta.

Beelát a szívekbe, fájdalomcsillapító, szerelem, harag, düh, veszélyes hulladék, atombomba, rúzs, pirosító, egy havi fizetés, befizetetlen csekkek.

Beelát a házfalak mögötti létbe, vágódeszka, fregoli, babaágy, tükör a plafonon, kések és villák, sodrófák és klopfolók, veszekedések, visszerek, pattanások és borzongások, megalázások és önkívületek, harag és tektonikai munka, rejtett vulkánok és rejtett telérek, egyszerű használatos poénok és rozsdás kapcsolatok, véres emlékek és édes emlékek, fűszeres bor és kézigránát.

Az ember leül egy asztalhoz, papírt és tollat ragad, egybetorlaszt mindent, amit látott, számítógépbe pötyögi, megfogalmazza a világ összetevőit, nitrítés pácsó, csontról mechanikusan lefosztott emberhús, bőrkepép, mélység, magasság, támpillérek, tartószerkezetek.

A papírt később összegyűjtik, begyűjtáshoz használják, a pixelek szétrajzanak és új rendben összeállnak, jön valaki, és ír valami egészen mást, sokkal frissebbet, sokkal divatosabbat, amit megint letöröl valaki, vagy begyűjt vele, mire megint valaki más valami egészen mást ír, ugyanabból a negyvenelemű karakterkészletből tömörülnek össze világhírű és ismeretlen művek, diletantizmus és zsenialitás.

Bizony mondom néktek,
nincs semmi hiábavalóbb dolog, mint az írás,
nincs semmi hiábavalóbb az ég alatt és a föld felett.